

**AYFER TUNÇ'LA
KARANLIKTA
KELİMELELER**

**SÖYLEŞİ
HANDAN İNCİ**

AYFER TUNÇ'LA
KARANLIKTA
KELİMELER

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: © Muhsin Akgün

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2442-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

AYFER TUNÇ'LA KARANLIKTA KELİMELEER

Söyleşi
Handan İnci

HANDAN İNCİ, 1986'da İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Aynı üniversiteye bağlı olarak Prof. Dr. Zeynep Kerman danışmanlığında yüksek lisans ve doktora dereceleri aldı. 1993'ten bu yana Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde başlangıcından günümüze Türkçede roman ve hikâye türlerinin gelişimi üzerine lisans, yüksek lisans ve doktora düzeylerinde çeşitli dersler vermektedir. Çalışma alanları içinde Türkçenin ilk romanları, edebiyat tartışmaları, Ahmet Midhat Efendi, Beşir Fuad, Ahmet Hamdi Tanpınar, Oğuz Atay, Tomris Uyar başta gelir. MSGSÜ'de "Çağdaş Edebiyata Akademik Yaklaşımlar" adı altında başlattığı etkinliğin ilki, 2014 Nisan ayında Ayfer Tunç için yapılmıştır.

İçindekiler

Sunuş

I

Hayatı kurgulamak – yazar günlükleri ve mektupları – masasını temizleyen yazar

II

Aile – çocukluk anıları – Mardin – babasızlık – yıllar sonra Güneydoğu – Adapazarı – kökler

III

Kitapla ilk tanışma – çocukluğun kitapları – İzmit'te ilkokul yılları – bir kurum olarak okul ve öğretmen – Adapazarı'nda ortaokul yılları – ilk yazı denemeleri – teşekkür ederim anne – Almanya'da bir yaz – Türkçe sevgisi – İstanbul – Erenköy Kız Lisesi'nde yatılı yıllar – edebiyatın içinde yol alırken – Leylâ Erbil

IV

Üniversite seçimi – SBF yılları – yazarlık meslek midir? – yazı, yazar ve edebiyat piyasası üzerine – yazar ve sosyal medya – ajanslar – gençlik ve edebiyat – İstanbul sevgisi – üniversite arkadaşları – öğrenci kahveleri – yurt hayatı – üniversite yıllarının kitapları – şiirin büyüğü ve *Bezik Oynayan Kadınlar* – seksenli yılların

edebiyat dergileri – Oğuz Atay – yayımlanan
ilk yazı – dergi çıkarma deneyimi: *Tanım* – Edip
Cansever’le tanışma – kendine ait bir ev – ilk
öykü denemeleri – dergiler – evlilik – “Saklı” ile
gelen Yunus Nadi Ödülü

V

Gazetecilik yaparken – *Sokak* dergisi – bir hikâye
toplayıcısı – ilk kitap: *Saklı* – *Saklı* üzerine
eleştiriler – ilk roman: *Kapak Kızı* – *Güneş*
gazetesi ve *P.eki* – Tunca Yönder’le TV için
edebiyat uyarlamaları – senaryo yazarlığı ve
Havada Bulut – bir araştırma kitabı: *İki Yüzlü*
Cinsellik – *Yeni Yüzyıl* gazetesi – ikinci öykü
kitabı: *Mağara Arkadaşları*

VI

YKY yılları, Murat Gülsoy’la nasıl arkadaşı
oldum? – *Hayalet Gemi* ekibi – Etiler Modern
akşamları – YKY’de neler yaptık? – Tanpınar
kitapları – üçüncü öykü kitabı: *Aziz Bey*
Hadisesi – öykü mü roman mı? – proje
kitaplar ve *Memleket Hikâyeleri*

VII

Hikâyede konu mu önemli biçim mi? – günü-
müz edebiyatına “insansızlık” suçlaması – bir
günüm nasıl geçer – yazma ritüellerim – bes-
lenme kaynağı olarak şiir – sinemada sevdikle-
rim – Ingmar Bergman – 70’ler için kelimeler-
den bir müze: *Bir Mâniniz Yoksa Annemler*
Size Gelecek – yazarın topluma tanıklığı – New
York’ta Occupy Wall Street / İstanbul’da
Gezi – toplum, zaman ve nostalji – edebiyat
kötülükle yüzleştirir – yazarın aklındakini okur
ne kadar anlar? – yorum ve eleştirinin sınırları

VIII

Taş-Kâğıt-Makas – deneysel bir metin: “Suzan
Defter” – Ev rahimdir – YKY’den ayrılış – yeni

bir yayınevi: Can Yayınları – *Saklı*'nın reddinden doğan kabul: *Evvelotel* – okur ve eleştirmenler *Evvelotel*'i nasıl yorumladı? – son yılların öykücüleri içinde beğendiklerim – “evvelotel” ne demek? – kitaplarımın ismini nasıl koyarım? – deneysel öyküler – neden hep erkek ağzından yazıyorum? – edebiyatta kadın duyarlılığı – toplumsal hayatımda ve iş ortamımda kadın olmak – kadın ve AVM tipi aile – “*Ömür Diyorlar Buna*”

IX

Çılgın bir roman: *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* – bu romanı neden ve nasıl yazdım – Türkiye panoramasının puzzle romanı – toplumsal sorunlar ve edebiyat – romanlarımın temel izleği: toplumsal ikiyüzlülükler – Kurtuluş’tan Nişantaşı’na taşınma – yürüyüş tutkusu – bir flaneur olarak yazar – Nişantaşı’ndan Çırağan’a kaçış

X

Yeşil Peri Gecesi: tüketim toplumunda şiddet, kadın ve cinsellik – bir hayat serumu olarak şiir – tüketim çılgınlığı ve yaşama zevki olarak yemek – yaptığım ve sevdiğim yemekler

XI

Dünya Ağrısı – edebiyat görmek isteyene yarasını gösterir – yazarın misyonu – “insanlaştır” edebiyat – Tunç romanlarının karanlık yüzü – taşlaşma çağında vicdan ve merhamet – kederin sebepleri – *Dünya Ağrısı*'nın kadınları – Cumhuriyet – taşra ve edebiyat – zaman kavramı ve zamanla ilişkim – geçmişe özlem – kozmik zaman: mevsimler ve yaz

XII

Tutkuyla sevilen bir şehir: New York – bir seyyah olarak yazar – gezi notları – karşılaştı-

malar – çocuksuluk ve çocukluk – hayatla baş
edemeyenlerin ölümü: intihar – ölüm
kavramıyla ilişkim

XIII

“Hayata meraklı” bir yazar – fotoğrafçılık –
gündelik hayat, evler, sokaklar – kedim ve
ben – ev değiştirmek – İstanbul için ağıt –
sevdiğim ressamlar ve fotoğrafçılar – yazar
fotoğrafları – edebiyat piyasasında yayınevi,
yazar, okur ilişkileri – kitap imzalamak/imzalı
kitaplar – Yaşar Kemal

XIV

Yazarlık öğretilir mi? – yaratıcı yazarlık
kursları – GSÜ’de hocalık deneyimi – iyi bir
okur olmak için kitap/yazar önerilerim –
Ubor Metenga ve Diyaloglar – edebiyatçı famil-
yaları – Tanpınar’da ne buldum? – beni
yetiştiren yazarlar – çağdaş Türk ve
dünya edebiyatından sevdiğim, okuduğum
yazarlar – Max Frisch’le nasıl tanıştım? – ya-
bancı dillere çevrilen kitaplarım – Amitav
Ghosh’la söyleşi – şimdi ne yazıyorum?

XV

Yapıtları

Sunuş

Akademilerin güncel edebiyata ilgi duymadığı eleştirisi çok sık tekrarlanıyor. Gerçi yapısı gereği akademi, malzemesini ancak tarihselleştikten sonra bir bütün olarak ele almayı tercih eder; ama bu durum günün edebiyatına tanıklık etmesine engel değil. Yirmi yılı aşkın süredir üniversitede sürdürdüğüm edebiyat derslerinde en büyük sıkıntıyı çağdaş yazarlarımız üzerine nitelikli eleştiri yazılarını referans vermek konusunda yaşadım. Kitap tanıtma yazılarının çerçevesini aşan ve yazarları çok boyutlu, derin bir bakışla ele alabilen yazılar ne yazık ki sığağı sığağına yayımlanmıyor. Edebiyat tarihimiz, kimi yazarları yaşadığı dönemde değerlendiremediği için hayıflanılan eleştirmenlerin itiraflarıyla dolu.

Nicedir yazarlarla yapılan kitap hacmindeki söyleşiler bu boşluğu bir ölçüde telafi edeceği benziyor. Edebiyat eserlerini değerlendirmek için hiç kuşkusuz yazarın bize aktaracağı bilgiye ve yaşantısının ana duraklarını görmeye birinci elden ihtiyacımız yoktur. Eser, kendi bütünlüğü içinde değerlendirilmelidir. Ancak dünya edebiyatında pek çok örneğini gördüğümüz yazar mektuplarının, otobiyografilerin, tanıklıklar üzerinden kurulmuş biyografik öykülerin veya kendileriyle yapılmış uzun söyleşilerin yazarın dünyasını her açıdan kavramak adına çok verimli oldukları da bir gerçektir. Burada bir örneğini verdiğimiz nehir-söyleşi denilen tür, hem yazara ilgi duyan okurlara hem de edebiyat tarihçilerine hizmet edecek birikimi oluşturuyor.

Bu söyleşi, 1989'dan bu yana yayımladığı nitelikli öykü ve romanlarla dikkati çeken, giderek çağdaş Türk edebiyatının

en önemli isimlerinden biri olan Ayfer Tunç'un yazar olma sürecini ve edebiyat hayatının son yirmi beş yılını kendisinden dinlemek amacıyla gerçekleştirildi. Yazarlardan bu tür konularda bilgi derleme imkânını kaçırmamak gerek. Özellikle de Ayfer Tunç gibi ardında biyografik malzeme bırakmaya gönüllü değilse. Söyleşimiz sırasında, Tunç'un otobiyografi yazmayacağını, kişisel hayatına ait arşiv tutmaya da hiç meraklı olmadığını şaşkınlıkla öğrendiğimde (Gerçekten de *Bir Mânî-niz Yoksa...* kitabının yazarı, en önemli dönemler için bile belge/fotoğraf bulmakta güçlük çekiyordu) bu işe kalkışmakla ne kadar iyi yaptığımı anladım.

Sevdiğim yazarların otobiyografilerini, mektuplarını ve günlüklerini her zaman ilgiyle okumuşumdur. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu çalışmayı da sadece edebiyat tarihine belge bırakma gayretkeşliği içindeki bir akademisyen olarak değil sevdiğim bir yazarı biraz daha yakından tanımak adına yaptım. Bizde nehir söyleşiler çoğunlukla yaşını başını almış, yazacağını yazmış, köşesine çekilmiş kişilerle gerçekleştiriliyor. Ayfer Tunç, ne iyi ki henüz böyle bir yazar değil, burada sözünü ettiğimiz öykü ve romanların yanına daha nicesini eklemesini bekliyoruz. Umarım söyleşinin bundan sonrasını da bir başkası sürdürür. Hatta neden olmasın, on yıl sonra kitabın yeni baskısı için kaldığımız yerden devam da edebiliriz. Böylece, Ayfer Tunç'un ucu hiç kapanmayan, her defasında başka bir söyleyiş biçimiyle karşımıza çıkabilen hikâyelerine de benzer kitap.

Söyleşiye ayırdığı zaman ve sabrı için Ayfer Tunç'a ve kitap teklifine hemen ilgi duyan ve özenli bir baskıyla sizlere ulaştıran Can Yayınları'na çok teşekkür ederim.

HANDAN İNCİ

I

“Her insan eninde sonunda kendi hayatı sandığı bir hikâye uydurur.” Böyle bir şeydi sanırım, Max Frisch'in cümlesi. Çok değer verdiği, sık kullandığı bir cümledir. Sen kendi hayatını öyküleştiriyor musun, yani bir günlüğün var mı?

Hayır, maalesef. Hayatımda iki kez günlük tutma girişimim oldu. İlki Kıbrıs Savaşı sırasındaydı, on yaşındaydım. Hayata olağanüstü bir hava hâkimdi. Heyecana kapıldım sanırım, bu tuhaf günleri yazmalıyım diye düşündüm. İkincisinde yetişkindim. 1989 yılıydı. Televizyonda Çavuşesku'nun idam görüntülerini dehşet içinde izliyordum. Dünyanın bu köklü ve haşin değişimine tanık olmanın ürkütücü heyecanı ile yine günlük tutmalıyım diye düşündüm. Ama iki girişimim de fazla sürmedi. Bu iki girişime bakıyorum da, beni günlük tutmaya kişisel tarihimin değil, yaşadığım çağın keskin dönemeçleri itmiş. Tabii sonraları bu iki olayı da gölgede bırakacak sayısız korkunç olay oldu dünyada ama hiçbirinde günlük tutmaya yeltenmedim, sürdüremeyeceğimi biliyordum.

Yayımlanabilecek mektup yazıyor musun peki?

Yayıncılık yazışmaları dışında, yayımlanabilir diye düşü-

nerek yazdığım özel bir mektup hatırlamıyorum. Bu kişisellik meselesi, yazarın mahremi önemli bir konu. YKY'de yayıncılık yaptığım dönemde, başlarda bir çelişki yaşadım. Yazar olarak mahremine sahip çıkmak isteyen, kapalı biriyim; herkesin de benim gibi düşündüğünü sanıyordum. Dolayısıyla yazarların mahremini yayımlamakla ilgili konular konuşulurken o sırada belli etmediğim bir tedirginliğe kapıldım. Buna ne hakkımız var sorusu geçti içimden. Ama yayıncılıkta çok yeniydim, açıkça sorup tartışamadım o acemilikle. Derken işin reflekslerini çabuk benimsedim galiba ya da iki kimlikle yaşamaya alışkın olduğumdan hemen öbür tarafa geçtim, yayıncı olarak bütün bu mahremi kurcalamak ve her şeyi okur gözünde görünür kılmak isteyen yanım geliştirdi.

İki kimlikle yaşamaktan kastın ne?

Biri mesleki, diğeri yazar kimliğim. Gazetecilik yaptığım dönemde gündüz gazeteci, gece yazar olarak yaşıyordum. Gazeteci olarak gördüklerimi bir de yazar olarak başka bir gözle görüyordum. Yayıncılıkta da iki ayrı bakış açısını sürdürdüm. Yazar olarak hayır diyeceğim şeyleri yayıncı olarak yaptığım oldu, mektuplar günlükler yayımlamak gibi.

Arşivlerle aran nasıldır, arşivin var mı?

Arşivci bir ruha sahip olanlara hayranlık duyarım ama bende o ruh yok, eksik gedik bir arşivim var. Çok istisnai şeyler dışında, bana gelen metinleri, mektupları saklamam. Hikâyeler, romanlar için notlar aldığım pek çok defterim var, bir tek onları saklıyorum. Saklamak da değil, atmıyorum diyelim, bir kenarda duruyorlar, arada bir bakıyorum. Benim için değer nesnede değil kafada olan

bir şey. Nesnelere anı değeri vermek için de kendimi zorlarım. Yazarken kendi hayatımızla da bir anlamda hesaplaşma yaşıyoruz. Hele acı çektiysek onun belgelerini saklamak istemeyebiliriz. Öte yandan çok mektup yazan bir insan olmadım. Öyle kutular dolusu mektubum yok. Zamanında mektup yazarken de kendimi rahat hissetmezdim, ilköğrenlik yıllarında arkadaşlarla mektuplaşmak dışında, severek yazdığım bir mektup hatırlamıyorum. Belirli bir kişiye yazmak zor. O mektubu yazmaya neden olan duyguları, düşünceleri hepsini çok ince tartmak, karşı tarafın anlayışını zorlamayacak şeyler yazmak gerek. Yazı, niyetini aşan bir şey olma tehlikesini her zaman taşır çünkü. Ama anonim okura sayısız mektup yazabilirim.

Günlük tutmuyorsun, mektuplaşmıyorsun, otobiyografik bir kitap da yazmayacağını söyledin konuşurken. Öyleyse seninle yapacağımız bu uzun söyleşi, okurların için önemli bir kaynak olacak. Sevdığımız yazarların kitapları dışındaki dünyalarını da merak ederiz. Seni ilk kitabından beri izleyen sıkı bir okurun olarak bu dünyayı bütün okurların adına biraz aralamak istiyorum. 25 yıllık edebiyat hayatını ve öncesindekileri konuşacağız.

Hiç kuşkusuz, anılarımız hafızadan süzülüp yeniden kurgulanıyor. Dolaysız aktarma, hele üzerinden yıllar geçtikten sonra mümkün değil. Bu hatırlayış ve aktarma sürecinde yazar kaçınılmaz olarak bir yazar imgesi de oluşturuyor. Sence yazar, romanlarını kurgular gibi hayatını da kurgulayıp sunabilir mi, buna hakkı var mı?

Yazar hayatını kurgular mı? Bence kurgular, kurguluyor da. Yazılan her metin hayatın yeniden kurgulanmış bir ândır. Ne kadar dolaylı anlatırsak anlatalım, yazdıklarımız benliğimizden süzülür. Unuttuğumuz kadarı, hatırladığımız kadarı, bilinçdışımızın bize rağmen sakladıkla-

rı, değiştirdikleri metne sızar. Peki yazarın hayatını da kurgulamaya hakkı var mı? Hakkı olup olmadığını sormaya bizim hakkımız yok bence. Bu kişinin kendi seçimi. Bu konuda beni en çok düşündüren yazar Max Frisch'e başvuracağım yine. *Montauk* adlı kitabında, "Ben hayatımı kendimden sakladım. (...) Bu hikâyelerde kendimi ortaya koydum, biliyorum tanınmamacasına. Hep yalnızca kendimi anlattığım bile doğru değil. Ben kendimi asla anlatmadım. Kendimi yalnız ele verdim," diyor. Sanırım Max Frisch'e bu kadar düşkün olmamın nedeni bu, bana kendimi kendime bile anlatmadığımı ama ele verdiğimi göstermiş olması.

Yalnız yazarların değil, herkesin hayatını tümüyle ya da parça parça gizlemeye hakkı vardır, mahremiyet budur. Arkada bir şey bırakmak istemeyen yazarların bu arzusuna saygı duyarım. Ama yazarın gizlediğini bulup çıkarmak da biyografi yazarının hakkı.

Tanpınar günlüğünde bir yazar masasını her gece temizlemeli, diyor. Sen de yapıyor musun bunu?

Mutlaka. Her zaman temizlerim. Obsesif bir karaktere sahip olmamla da ilgisi var sanırım; düzene düşkünüm, yarımlik, belirsizlik, kalıntı beni rahatsız eder. En sık da bir kitabımın bitmesine yakın yaparım bunu; ölüm duygusunu en çok hissettiğim andır. Çünkü bazen müsveddelere anlaşılmaz, saçma diyebileceğim notlar aldığım olur, bunların sadece benim için bir anlamı vardır, okuyan için kafa karıştırmaktan ya da bitmiş bir metni bulandırmaktan başka işe yaramaz. Yayıncılık yaptım, bunların kıymetli malzemeler olduğunu biliyorum. Dolayısıyla kendi malzememe de yayıncı gibi bakıyorum, yazar gibi değil. Çünkü biliyorum, bayılır yayın dünyası bunları basmaya.

Kesinlikle bayılırız, yani okurlar/araştırmacılar olarak. Bir yazarın masası, müsveddeleri, notları, okurundan kaçırmak istediği mutfağı çok ilginç ipuçlarıyla doludur her zaman.

Yayıncılık hayatımda beni meşgul eden sorulardan biri buydu. Edebiyatın arkeolojisi iyi güzel de nereye kadar? Sınır nerede aşılır? Hâlâ benim için cevabı net olmayan bir soru. YKY’de bizim dönemimizden sonra Edip Cansever’in bütün şiirleri tekrar basıldığında, Cansever’in kitabına almadığı şiirler de yayımlandı. Bu doğru bir tutum mu değil mi? Bu konuda kafam o kadar karışık ki, hâlâ karar veremiyorum. Bir yandan kitabına almadığı bazı şiirleri çok güzel, niye almamış ki, YKY iyi ki yayımlamış diyorum, bir yandan da Edip Cansever’in inşa ettiği kimliğe tecavüzmüş gibi geliyor. Yayımlandığına göre vârisleri Cansever gibi düşünmemişler, yayımlanmasına onay vermişler. Ben istemem. Demek ki vârisine güvenmeyeceksin ve masanı temizleyeceksin.

Bence sen masanı temizlemenin de ötesinde bir şey yapıyorsun, yayımladığın kitapların bile geçmişini temizliyorsun. Yani dönüyorsun, tekrar o kitabın burası fazla burası eksik burayı yeniden yazayım diye elden geçiriyorsun. Kaleminden çıkan her satıra karşı böylesine titiz bir yazarın, yayımlamadığı notları masasında bırakabileceğini düşünemiyorum elbette.

Tabii, yazarlar genellikle yapıtlarını nihai halini etkileyecek kuşku uyandıracak artık bırakmak istemezler. Öte yandan özellikle günümüzde hiçbir şeyi gizleyemiyorsun, yok edemiyorsun. Mutlaka bizim bile unuttuğumuz bir şey çıkıyor. Mimarlıkta bir ilke vardır hani, gizleyemiyorsan göster derler. *Kapak Kızı* için yaptığım belki de buydu. Oktay Rifat değil miydi, yayımlandıktan sonra memnun olmadığı kitabını kitapçılarda tek tek bulup

satın alarak toplanan? Bence buna hakkı var bir yazarın. Ama bir yandan da deli gibi merak ediyorum Oktay Rifat'ın toplattığı o kitap nasıl bir şeydi acaba diye. Bugün tek tek toplatmak bir işe yaramaz, internette sonsuza kadar durabilir.

O zaman biz okurlar, araştırmacılar ya da yayıncılar şöyle diyelim yazara: Hayattayken yapabileceğin en büyük temizliği yap; çünkü kaldıktan sonra her şey bize ait.

Kesinlikle. Her şey, bıraktığın her şey.

Özellikle de mektuplar.

Evet, günlükler ve mektuplar en kişisel metinler. Ama derdimiz şimdi e-postalarla. Mektup yazmıyoruz artık, yazdıklarımız da kaybolup gitti. Ama e-postaları yok edemiyoruz. Uzayda bir yerde her şeyin olduğu gibi durduğu fikri ürpertici.

Sanırım son yazar mektuplarını yayımlıyoruz artık. Gelecekte yayımlanacak mektuplar olmayacak. Ama belki e-postalar derlenir bir gün. Sen onlardan seçme yayıp yayımlamayı düşünüyor musun?

Yakın bir gelecekte e-posta derlemeleri okuyacağız ama benim böyle bir niyetim yok. Gerçi bu konuda internet ortamının yarattığı, araştırmacıları zorlayacak bir tehlike var, gerçekte yazılmamış mektuplar yaratılabilir, doğrulaması çok zor, hele günümüzün çığırından çıkmış sansasyon arzusunu düşünürsek.

Öte yandan e-postaların kâğıt mektuplardan çok farklı bir ruhu var. Birden fazla kişiye aynı anda, aynı metni yazmak mektubun ruhunu tamamen değiştirdi.

Özel bir e-postanın başkasına iletilmesi tek tuşa basmakla mümkün. Dolayısıyla e-postalara eski mektuplar kadar mahrem diyemiyorum artık. Ama bence en büyük değişiklik dilde. E-postanın dili çok daha serbest, hatta bazen uçarı, ironik. Çok güzel mektuplar yazdığımız arkadaşlarımız var. Küçük bir grup olarak yazıyoruz bazen. Özellikle *Hayalet Gemi* zamanında birbirimize çok güzel metinler yazdık.

Başkalarının da okuması gereken şeyler miydi?

Başkalarının okuması gerekir miydi bilmem ama güzel metinlerdi. Saklamadım. İnternet de büyük bir yük, yazışmaları saklamak, tasnif etmek ciddi mesai gerektiriyor. Mektup yazdığımız zamanları hatırla. Günde kaç mektup alıyordun eskiden? Bir-iki?

Haftada bir alınsa sık mektuplaşma sayılırdı.

Bugün günde otuz kırk e-posta alıyoruz. Bunların en fazla onu ciddi yazışma oluyor. Hangisini saklayacağız ve nasıl ayıklayacağız? E-postalar belgenin değerini düşürdü. Freud tarihte en çok mektup yazan kişilerden biriymiş, yirmi bin civarında mektup yazmış sanırım, bugün yaşasa iki milyon yazardı herhalde.

“Bu söyleşi, 1989’dan bu yana yayımladığı nitelikli öykü ve romanlarla dikkati çeken, giderek çağdaş Türk edebiyatının en önemli isimlerinden biri olan Ayfer Tunç’un yazar olma sürecini ve edebiyat hayatının son yirmi beş yılını kendisinden dinlemek amacıyla gerçekleştirildi. Yazarlardan bu tür konularda bilgi derleme imkânını kaçırmamak gerek. Özellikle de Ayfer Tunç gibi ardında biyografik malzeme bırakmaya gönüllü değillerse. Söyleşimiz sırasında, Tunç’un otobiyografi yazmayacağını, kişisel hayatına ait arşiv tutmaya da hiç meraklı olmadığını şaşkınlıkla öğrendiğimde bu işe kalkışmakla ne kadar iyi yaptığımı anladım.”

Handan İnci

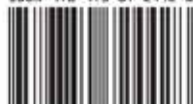
Karanlıkta Kelimeler, yazdığı kitaplarla edebiyatımızın son yirmi beş yılında silinmeyecek bir etki bırakan Ayfer Tunç’un, hayatı ve yazarlığı üzerine okurlarına önemli ipuçları sunan bir kaynak metin.

Kapak fotoğrafı: Mülisim Akçınar

© canyayinlari.com ✈ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-2442-8

9 789750 724428